

in ti še vsak večer
svoj rožmarin zalivaš
in majhen čuden dar
pod svojim vzglavjem skrivaš.

Zato ne smeš z očmi
prosečimi vabiti,
saj s svojo rožo v tuji vrt
ne morem k tebi priti.

PESEM

Tone Pavček

Jaz bom kmalu mrtev,
jaz bom kmalu bel,
pa sem peti komaj,
komajda začel.

Mir, le mir je v meni,
ko da svet stoji
in iz žil na roki
je iztekla kri.

Pa ni strah me truge,
ne, da bom pepel,
saj sem mnogo ljubil
in pomalem pel

o ljudeh in sebi,
ročah, ki vene,
in o tem, kar srcu
včasih dobro dé.

Pa o njej edini
s toplimi očmi,
da poznam na svetu
lepe srečne dni.

Naj nikar ne joče,
naj je ne potrè,
saj še svetla zvezda
včasih se ospè.

Jaz pa nisem zvezda,
saj sem ves temàn,
naj zato ne misli,
kot ne mislim sam,

da bom kmalu mrtev,
da bom kmalu bel,
da bo kmalu drug ji
lepše pesmi pel.

N O Č I

P. B. Shelley

Preleti vale zahodnih daljin,
Duh Noči zdaj!
Ven iz meglenih vzhodnih votlin,
kjer podnevi ves sam vekomaj
predeš sanje slasti in strahu,
da si podoben sreči in zlu,
vzplahutaj!

V sivi plašč, ki v njem zvezde žare,
zavij se Noč!
Tvoji lasje naj Dan oslepe,
v tvojih objemih naj bo ob moč,
potem prek mest in polj in vodá
s čarno šibo do slednjega —
pridi že, Noč!

Ko vstanem in zarja rdi,
si ti moj vzdih,
ko rose na drevju in rožah več ni,
ko poldan leži težak na njih,
ko truden odhaja k počitku dan,
mudeč se kot gost, ki ti ni zanj,
si ti moj vzdih.